

Исмаил бег и Горан Горнака се вслушаха в песента. Тя склучи уста им за думи — и окрили душата им за желаня.

Едничка песента може да разкрие на човека тайните дври на онова, което е отвжде човешката мисъл. Онова което мисълта не постига — песента разгадава. Песента в полето има ширината на простора и могъществото на природата. Песен изпета в полето е напоена с благоговияето на билките, които тихо джхат под ведри небосводи, осенена е от небесната лазур, озарена е от лжките на слжнцето и облжхната от хладовината на ручеите, които поят долините.

— Чуден глас, — прошепна Исмаил бег.

— Гласовита е тази Илаковржтченка, — отвжрна Горнака

— Тази която ми поднесе ржкйката ли?

— Тя.

И пак млжкнаха.

Песента кжнтеше като камбанка и се отекваше като вихрушка.

А там отсреща зад реката, дето женеше четата на Стоил Чавдаря слушаше Добриян потжнал в желание по близка среща.

Как би отвжрнал той! Песен би изпял от едно гжрло два гласа; ала пуста нэволя: ще го познаят. Да се престори колкото мой — баща му ще го познае и приглжтна на кипели сили.

А щом се свжрши жетва до пладне — кжм реката за вода тржгнаха, двамата секаш си беха дума казали.

От няколко чети се беха стекли саките. Всеки бжрза, гребци с кутеля в стубеля; пжлнят се котли за да се изливат в саките; Рада и Добриян при гребене на вода един до друг идваха, размениха думи на бжрже и никой не ги догади

Повдигне ли Добриян котел над сжката — успева поглед о Рада да запре; излей ли Рада котел вода в саките, негова поглед посреща. И както саките се пжлняха с пресна вода — тжй душите на двамата млади се пжлнеха с любов и радост.

И с изпжлнени гжрди от любов те пэеха подир саките, с сладката надежда, че тук те често ще се срещат.

При стубеля стихна.

Наметнат от леки сенки на вековни каваци, спотаил се в пазвата на сочна зелинина, загрижен сякаш че младите изгребахна на полвин вирчината му — бжрзаше стубеля да я напжл-